

„Hoe zoo? Wat is er?” vroeg Renato, die deze herhaalde vraag vreemd verbaasde.

„Ze zou met mij naar Mussolini zijn gaan kijken,” kwam Lorenzo.

„Dat wist ik!” beet Ottavio hem toe; „getrouwe dienaar! Was haar liever komen halen!”

Verward keek hij rond.

„Maar waarom zóek je Aurora?” vroeg Renato ongerust, „er is toch geen onraad?”

„Nee, volstrekt niet!” snauwde Ottavio tusschen zijn tanden. Hij grinnikte boosaardig: „Onraad! — Nou, goeien dag...”

En zonder verder naar hen om te zien, keerde hij op zijn schreden terug en stapte snel voor hen uit, in de richting der Piazza Vittorio.

Renato keek ontsteld Lorenzo aan: „Wat moet dat?” Ottavio had er zoo raar aangehitst uitgezien....

„Natuurlijk herrie”, lachte Lorenzo. Hij haalde de schouders op.

„Maar dan zou hij Aurora toch niet zóeken?”

Onwillekeurig sloegen ze de Porta Rossa in, om naar de Via Tornabuoni te gaan. Renato voelde zich als gedreven naar de woning van zijn zoon. De kleine Silvio moest in elk geval thuis zijn.

Toen zij op het portaal stonden en de deur openging, schrok Renato opnieuw. Het was de keukenmeid, die verscheen, en ze had een raadselachtig gezicht, ontdaan, strak, en met iets van een wreed vermaak in haar grove trekken van veertigjarige.

„Is de Signora er, Giovanna?” vroeg Renato.

„Nee,” zei de meid op 't brutale af, „de Signora is er niet.”

Het klonk bijna hoonend.

„Wat is er met de Signora?” hield Renato angstig aan.

„Niets!” zei de meid snijdend; „misschien is er iets met meneer!”

Ze snoof minachtend.

„Zou je je niet wat behoorlijker gedragen?” kwam Lorenzo uit de hoogte.

De meid keek hem verpletterend terug aan, zweeg, en week opzij om hen door te laten.

Maar daar was Silvio, die grootvaders stem had gehoord en zich aan zijn beenen klemde. Ze gingen de eetkamer binnen, Renato met zijn hand om Silvio's tenger schouderdje. Hij voelde het door zijn hesje heen.

„Grootvader!” riep het ventje „ik heb een prachtige Amerikaansche postzegel gekregen.... van Miss. Een groote rooie, met zoo'n ouwerwetsche man in een schilderijtje.... Miss heeft hier gegeten vanmiddag, en toen ik voor me bordje ging zitten, lag hij er midden op! Miss is zoo leuk!”

„Weet jij, waar Moeder heen is, Silvio?”

„Nee,” zei Silvio wat schrill, „moeder is uitgegaan, met Giovanna, en toen is Giovanna weer thuis gekomen zonder moeder.”